

"Jeg er svært ulykkelig over Kesselring-dommen. Jeg håper at den blir forandret. Personlig har jeg ingen klager mot ham. Kesselring og hans soldater kjempet hardt, men renslig."

Generalløytnant Sir Oliver Leese, som hadde kommandoen over en armegruppe som kjempet mot Kesselring i Italia uttalte : " Kesselring var en tapper offiser som kjempet på en fair måte. Både han og Rommel er meget gode eksempler på god behandling av fanger."

Litteratur : A.P. Scotland : "The Kesselring Case " Bonn 1952, Leon Friedmann : "The Law of War"vol II New York 1972, Erich Schwinge : "Ein Juristenleben im 20. Jahrhundert"Socitäts- Verlag, Frankfurt 1997.
William J. Bosch : " Judgment on Nürnberg" Chapel Hill 1970.

Prosessen mot generalfeltmarskalk Kesselring

Av John Sand

Den tyske flyoffiser Albert Kesselring var født 1885. Han ble generalstabsjef for det tyske flyvåpen 1936. I 1940 ble han utnevnt til generalfeltmarskalk. Kesselring var øverstkommanderende i Middelhavet og Italia 1941 til mars 1945. I de siste måneder av krigen var han øverstkommanderende på Vestfronten.

Etter krigen ble Kesselring stilt for en britisk militærdomstol i Rom. Rettens formann var generalmajor Hakewill-Smith; tre oberstløytnanter var bisittere. Da ingen av dommerne hadde juridisk utdanning, møtte advokat C.L. Stirling som juridisk rådgiver. Neue Zürcher Zeitung skrev om advokaten : " Han var den andre og den dyktigste anklager." Aktor var oberstløytnant Halse fra det britiske krigsministeriums rettsavdeling. Hans sivile yrke var solicitor. Forsvarer for Kesselring var folkerettseksperten professor dr. juris Erich Schwinge. Som tolk fungerte den tsjekkiske jøde major Forrest. Han skjøttet sin oppgave på en utmerket måte.

En slik sammensetning av domstolen som foran nevnt tilfredstiller ikke folkerettens krav. Etter folkerettslig sedvane skal nemlig dommerne ha samme rang som anklagede.

Anklagen mot Kesselring gikk ut på at han både 24. mars 1944 og 17. juni samme år hadde gått til represalier etter at sivilkledde partisaner uten særlige kjennetegn hadde angrepet tyske soldater og bl.a. hadde sprengt et politikompani i luften hvor 32 mann ble drept og 68 alvorlig såret. Partisanene kastet håndgranater mot de sårede; flere sivile italienere ble også drept. Kesselring beordret 10 partisaner skutt for hver drepte tysker. Dette er ikke noe oppsiktsvekkende høyt tall. Ved besettelsen av Stuttgart våren 1945 truet den franske ortskommandant befolkningen med skytning i forholdet 1:25. I Harz kunngjorde en amerikansk enhet at det for hver drepte amerikaner ville bli henrettet 200 tyskere. I Frankrike ble 40 tyskere henrettet for hver drepte franskmann. I en kronikk i Aftenposten "Terrorisme og lovlig krig" omtaler advokat Odd Blomdal Israels repressalier : "Ved en anledning hvor tre israelere var drept av en granat skutt fra libanesisk område, medførte represaliebombingen tap av mere enn hundre mennesker, de fleste omkomne var kvinner, barn og andre flyktninger."

Under prosessen ble Kesselring gang på gang foreholdt det forkastelige i å skyte gisler uten forutgående rettergang. Men hans energiske og dyktige forsvarer fikk en dag tak i den amerikanske Rules of Land Warfare. I artikkel 358 fant han dette :

„Hostages taken and held for the declared purpose of insuring against unlawful acts by the enemy forces or people may be punished or put to death if the acts are nevertheless committed.“

Professor Schwinge beretter :

" Da jeg i retten leste opp den amerikanske lovbestemmelse, kom det som en sensasjon. Anklageren ble målløs."

Likevel ble Kesselring den 6. mai 1947 dømt til døden. Etter kort tid ble han benådet til frihetsstraff. Han sonet fire år i tukthus i Werl.

Det er mulig at et telegram fra hans gamle motstander general Alexander til statsminister Attlee førte til benådningen. Alexander - som da var generalguvernør i Kanada - telegraferte :